

своје имање, да би се знало колико ће се од кога тражити. Сиротан народ кад је саслушао ово, клечећи је благодарио Богу и молио га за здравље пресветлог султана, који се тако милостиво брине за сиротињу, као о деци својој. Одма затим паша одреди мухасила који ће да попише стоку и друго имање, ко је шта имао. Бедна раја све је показивала, јер је веровала султановом ферману, и мислила да ће све бити онако. И кад су свршили попис имања, Турци означе у њему двоје и то прво: у кога је имање вредило сто, они су назначили двеста; и друго у кога је имање вредило хиљаду њему су означили две хиљаде. Међу тим дође време да се купи десетина од производа, и ми дадемо од кукуруза, пшенице и пасуља, од сваке главе купуса платили смо по 4 паре, од празга лука по 2 паре на бокор, а од вина на сваку оку по 7 пара.

Ми смо давали десетину, и то нам није било тешко. Али Турци почеше тражити од нас по 8 гроша и 12 пара на сто. Ми питамо: зар не стоји у ферману по 3 гроша и 12 пара, а они нам одговарају, да приход државни не иде као до сад.

У име достојанства нашега светлог цара ми смо и то примили на се. Али су они опет почели да траже ђумручину за вино по 4 паре на оку, а за ракију по 8 пара.

Према оваким поступцима у име светлог султана, који за цело о томе ништа незна, ми опет изјавимо да ћемо платити, ала да нећемо више обрађивати винограде и баште и ашове. Ћемо продати Турцима, јербо и ми вино и ракију не продајемо скупље од 8 или 10 пара на оку. Паша нам обећа да ће нас ослободити од овога намета, и отпусти нас кући. Мало за тим а он опет стане тражити од нас ову дацију и на наш одговор, да нас је већ ослободио од ње, паша нас отпусти кући у заповеди нам да му оставимо неколицину старешина наших, који ће се с њим промислити о томе.

Ми га послушамо и оставимо 9 старешина својх, које је после нашег одласка затворио у тамницу, а одмах сутра дан веже их, окује и пошље у Софију, где су у тамници одлежали два месеца. Најзад нас